

Effatha

magazín

Pro katolickou charismatickou obnovu

3 | 2025

*Ty mi rozsvěcuješ světlo, Hospodine.
Můj Bůh září do mých temnot.
Žalm 18, 29*

Effatha, číslo 3•2025 / Vydává Charismatická obnova, z.s. / Vychází 2–3x ročně / Listopad 2025 /
Redakce: Kateřina Lachmanová, Ignác Mucha, Tomáš Audy, Pavlína Bílková / Grafická úprava: Grafika
Vodička & Dezortová / Adresa redakce: Charismatická obnova, Národní 8, 110 00 Praha 1 / Literární
příspěvky a objednávky na adrese: effatha@cho.cz / IČO 708 39 409 / Registrace MK ČR E 17612 / Finanční
příspěvky: na č. účtu 450718001/5500, var. symbol 101 / Tiskne: Tiskárna BNB, s.r.o., Náchodská 446,
549 32 Velké Poříčí / Rozšiřuje se bezplatně: MIČ 46532 / Církevní schválení: Arcibiskupství pražské, č.j.
232/91. Titulní fotka: Tomáš Hýsek / Člověk a Víra.

Obsah

Vyučování

Dary zjevení 2

Formace

Prožili jsme,
že jednota v různosti
je možná 5

Rozhovor

Dělá nám radost,
že máme jeden druhého .. 6

Podporujeme

Mary's Meals pomáhá
už třem milionům dětí 10

Konference Charis

Kam pro naději?
Přece na Charis! 12
Program konference
pro mladé 16
Duch svatý ještě
neřekl v mém životě
poslední slovo 17

Svědectví

Jak mě přepadly
pochybnosti
o Bohu 18
Nebyl jste to
náhodou vy? 20

Obnova

Setkání Ženy ženám 22

Alfa

Co se děje na Alfě? 23

Info 26

Někdy se cítím jako uprostřed trosek

Na Instagramu jsem narazil na krátké video, které mě úplně „vcuclo“. Skupinka lidí s kytarou zpívá modlitby chval uprostřed trosek domů po ruském bombardování na Ukrajině. Připomnělo mi to jednu chválovou píseň, kde se zpívá: „Pokoj svůj dáš i v troskách těm, kdo v tebe doufají...“

Vypadá to jako paradox – chválit Boha tam, kde se všechno rozpadá. A přece – právě tam to dává smysl.

Protože chvála není jen projevem radosti, když se daří, když je nám dobře, ale odvaha hledět vzhůru, když se všechno hroutí.

Je to vzdor vůči temnotě, která chce umlčet život, radost, lásku, víru i naději.

Křesťanství má jednoduché, ale mocné poselství: Bůh je vždy větší („Deus semper maior“). Je větší než válka, než bolest, než to, co se v nás nebo kolem nás hroutí. A když ho vyvyšujeme i uprostřed našich trosek, otevíráme prostor, v němž může jednat.

Ježíš řekl: „Ve světě máte soužení, ale buďte dobré mysli – já jsem přemohl svět. To jsem vám pověděl, abyste měli ve mně pokoj.“ (Jan 16,33)

A právě v tom spočívá síla chvály: zpívat v ruinách, vyvyšovat Boha nade vše ve svém životě, dávat mu prostor v našich temnotách a jámách, aby mohl jednat On sám. Jen On dokáže všechno zlé proměnit v něco nového a dobrého (srov. Řím 8,28).

Za redakci Effathy vám přejeme, abyste se nebáli využívat tento mocný nástroj duchovního boje a chválili Pána i uprostřed všech možných i nemožných temnot. Protože Bůh je větší a „jeho světlo svítí i ve tmě, které tma nepohltila“ (srov Jan 1,5).

A z toho pramení čirá radost. ☺

Ignác Mucha

Dary Zjevení

Následuje ochutnávka z vynikající knihy *Charismata prakticky* (Doron 2025), kterou sepsali dvouručně a v ekumenické spolupráci Randy Clark a Mary Healy, oba s bohatými zkušenostmi v oboru.

„Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha..., jinému rozlišování duchů“ (1K 12,8.10).

Darům slova moudrosti, slova poznání a rozlišování duchů se často říká dary zjevení (angl. *gifts of revelation*), protože všechny spočívají v tom, že Duch svatý nám zjevuje něco, co ví jen Bůh. Dnes je běžně používáme ve smyslu, který vychází z biblických principů, ale také z reflexe toho, co Bůh koná i dnes. (...)

Přestože jde o rozmanité dary, je moudré tyto rozdílů příliš nezduřazňovat. Často totiž jeden přechází v druhý a mnohdy působí dva nebo více darů současně. Podívejme se podrobněji na Pavlovo učení o darech zjevení a také na pár příkladů ze současnosti.

Slovo moudrosti

Je důležité si uvědomit, že Pavel zde nemluví pouze o moudrosti, ale o „slovu“ (*logos*) moudrosti. Má na mysli konkrétní vhled od Boha, který člověk vysloví pro konkrétní situaci.

V biblickém chápání není moudrost něčím teoretickým. Spočívá v poznání, jak žít a jednat správně, způsobem, který je Bohu

milý. Slovo moudrosti je tedy výraz pro nadpřirozenou moudrost danou v konkrétním okamžiku, která vede člověka k tomu, aby učinil správné rozhodnutí, dal správnou odpověď, překonal svízelnou situaci nebo věděl, co má podniknout v jisté záležitosti. Moudrost shůry nemá nic společného s IQ, nelze ji získat jen zkušeností či vzděláním: jde o nadpřirozený dar od Boha.

Biblický příklad slova moudrosti se nachází například v 10. kapitole Skutků, kdy Petr obdržel vidění plachty spuštěné z nebe, která byla plná nečistých zvířat, a vzápětí za ním přišlo s prosbou několik pohanů. Petrovi byla udělena nadpřirozená moudrost, aby pochopil, že toto vidění i nenadálá návštěva znamenají, že má tyto lidi s otevřeností přijmout a že může a má vstoupit do domu pohana Kornélia (něco zcela proti zásadám zbožného Žida) a kázat tam evangelium. Jeho poslušnost vůči vedení Ducha svatého vedla k první evangelizaci pohanů, což byl zásadní krok směrem k růstu církve. (...)

Slovo moudrosti pro rodiče

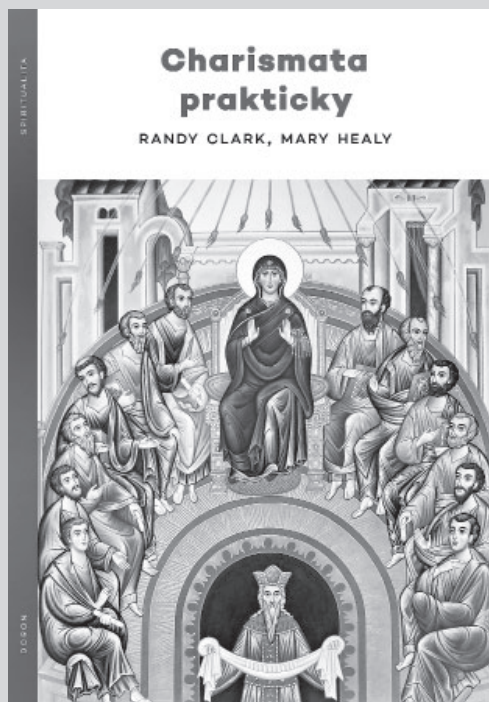
Rodiče patří do kategorie těch, kdo velice potřebují dar slova moudrosti! Jedna moje kamarádka byla svobodnou matkou, vychovala dospívajícího syna. Vrátila se k víře a upevňovala svůj osobní vztah s Ježíšem. Věděla, že se na něj může spolehnout i ve výchově syna, jelikož otec mu nebyl nablízku, aby mu byl vzorem, aby mu mohl ukazovat, co znamená být mužem k Božímu obrazu. Došlo jí, jak moc potřebuje Boží pomoc, když přišla jednou domů a po zapnutí počítače našla na obrazovce obraz nahé ženy. Zavolala syna a ten se v rozpacích přiznal, že sleduje pornografii.

Nevěděla, jak reagovat, a tak mu jen řekla: „Jdi si lehnout, vyřešíme to ráno.“

Věděla, že když ho jen nějak potrestá, bude se napříště jen snažit lépe to před ní skrývat. Ten večer padla na kolena a modlila se: *Pane, ukaž mi, co mám dělat!*

Pán jí dal slovo moudrosti. Druhý den ráno syna zavolala, pokusila se mu vysvětlit, proč je pornografie špatná, načež mu řekla: „Teď chci, abys napsal životní příběh té ženy, jejíž fotka byla na obrazovce. Zapni svou představivost. Chci vědět, kdo jsou její rodiče, kolik má sourozenců, kde asi vyrůstala a jaké měla dětství a dospívání, kam chodila do školy a co ráda dělala se svými přáteli. A hlavně mě zajímá, co se jí stalo, že natolik ztratila vlastní důstojnost, že se rozhodla takhle pózovat před kamerou.“

Synovi spadla čelist... Tohle fakt nečekal! Maminka ho nechala ten příběh několikrát přepsat, dokud si nebyla jistá, že tu neznámou ženu vnímá jako *lidskou bytost*. Od té chvíle už nebyl schopen vnímat pornografii stejně jako dřív.

Slovo poznání

„Poznání“ se může v Písmu týkat běžných skutečností, ale i hlubšího proniknutí do pravd víry, jako je například skutečnost, že naše staré já bylo ukřižováno spolu s Kristem (viz Ř 6,6). Jde tu opět o nadpřirozené poznání skutečností, které nelze získat studiem, zkušenostmi ani jinými lidskými prostředky. Mnohdy jde o poznání něčeho, co se Bůh chystá udělat v určité situaci.

U Petra se tento dar uplatnil, když nadpřirozenou cestou poznal, že Ananiáš se Safirou lhali o výnosech z prodeje svého majetku (viz Sk 5,3,9). Později obdržel slovo poznání jiný Ananiáš, tentokrát v Damašku. Dozvěděl se, že pronásledovatel křesťanů Saul (Pavel) se právě obrátil ke Kristu a dočasně oslepl, ale má být uzdraven jeho vkládáním rukou (viz Sk 9, 8–12). Při evangelizaci v Lystře měl Pavel slovo poznání, že ochrnutý muž, který poslouchá jeho kázání, má víru, že bude uzdraven. Jakmile ho Pavel vyzval: „Postav se zpříma na nohy!“, muž vstal a začal chodit (Sk 14,10).

V Prvním listu Janově se píše: „Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí. A víme-li, že nás slyší, kdykoliv o něco žádáme, pak také víme, že to, co máme, jsme dostali od něho“ (1J 5,14–15). Klíčové je zde slovo „ve shodě s jeho vůlí“. Slovo poznání je prostředkem, díky němuž nám Bůh dává poznat, jaká je jeho vůle v dané situaci.

Slovo poznání při evangelizaci

Slovo poznání může být rovněž mocným nástrojem evangelizace. Můj přítel otec Mathias Thelen jednoho dne telefonoval a objednával pizzu pro sebe a několik dalších kněží. Zapředl krátký rozhovor s ženou na lince, jmenovala se Emily, a nějak došlo i na Boha. Když si všiml její otevřenosti, sdělil jí v kostce evangelium a vysvětlil jí,

že podstatou křesťanství je odpovídat na lásku Boha, který nám dal svého Syna Ježíše. Během rozhovoru se otci Mathiasovi vybavil obraz této dívky s náušnicemi v uších, jak se shlíží v zrcadle. Rozhodl se učinit krok víry a vyslovil to: „Dokonce i teď, když spolu mluvíme, vidím, jak na vás Pán Ježíš s láskou hledí, když se na sebe díváte do zrcadla s těmi náušnicemi v uších. Pán chce, abyste věděla, že vidí vaši krásu a má z vás radost. Miluje vás bez ohledu na to, co jste kdy v minulosti udělala, a má s vašim životem svůj plán.“

Na lince se rozhostilo ticho. Pak uslyšel její rozechvělý hlas: „Asi se rozbrečím... Jak to víte?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se.

„Včera jsem měla hrozný den. Moje minulost mi připadala jak černá díra, do které jsem se kdysi propadla, a přemítala jsem, že by bylo načase změnit život.

A dneska jsem si vzala zbrusu nové náušnice, které jsem si právě koupila. Když jsem se shlédla v zrcadle, hned mi bylo líp. Ale jak jste to věděl? To je úžasné, jsem z toho úplně paf!“

Otec Mathias jí vysvětlil, že Ježíš zná její nejskrytější zápasy, že touží být součástí jejího života a že jeho láska může všechno proměnit. Emily se mu svěřila, že je pokřtěná jako protestantka, ale nepraktikující. Ten rozhovor ji však natolik dojal, řekla mu, že si teď určitě přečte knihu o Ježíši, kterou jí kněz doporučil, a zváží návrat do církve. Přímo sršela nadšením. Náhle se uprostřed hovoru zarazila: „Ach ne! Vždyť jsem v práci, musím už končit.“

Otec Mathias hbitě zareagoval: „Ale ještě k té pizze...“

Převzato z knihy Charismata prakticky,
strana 117 - 122.

Prožili jsme, že jednota v různosti je možná

**Ve Střelicích proběhlo
od 10. do 12. října 2025**

Setkání vedoucích

Charismatické obnovy

Podobně jako v minulých letech se sešlo asi šedesát pět mužů a žen, kteří stojí ve vedení společenství a různých služeb ze všech oblastí České republiky, od mladých až po pokročilejší věk. Organizaci a program zajišťovali bratři a sestry ze společenství Abel z Frýdku-Místku a svého úkolu se zhostili „na jedničku“. Prožívali jsme řád i svobodu.

Aleš Incédi (společenství Abel) nám předal poselství o důležitosti vize v životě křesťana, zvláště pokud je v roli vedoucího. Na příkladu proroka Nehemjáše představil postoje a pravdy, které jsou potřebné pro obnovu a probuzení. Sdílení ve skupinkách nám pomohlo toto téma osobně uchopit, prohloubit a pro mnohé přineslo i nasměrování do budoucna.

Nechybělo ani „okénko koordinátorky“. Mohli jsme se ohlédnout za uplynulými čtyřmi roky a s nadějí vyhlížíme věci příští.

Víkend se nesl ve znamení sdílení a žehnutí. Žehnali jsme si do osobních životů i služeb, ve kterých stojíme, modlili jsme se za členy vedoucího týmu CHO.

Manželské páry si navzájem vyprošovaly požehnání, aby se jim dařilo nacházet rovnováhu mezi rodinným životem, prací a službou.

Cílem společné sobotní večerní modlitby bylo vyzbrojení služebníků duchovními dary. Ti, kdo jsou v určité službě zakořenění, modlili se za ostatní a vyprošovali potřebné milosti. Každý tak mohl během večera nejméně jednou žehnat a mnohokrát požehnání přijmout. Zvláště jsme se modlili o vyzbrojení pro chválu a uctívání, prorockou službu, modlitby za uzdravení, strážcovskou službu, evangelizaci a další specifické oblasti, jako je služba pohostinnosti, nočních modliteb, požehnání umělcům apod.

Povzbudit vztahy

Stejně důležitý jako organizovaný program byl i čas neformálních osobních setkání kolem stolu či o přestávkách během dne či večer. Zazněla osobní svědectví, slova povzbuzení, účastníci si vyměňovali kontakty, navazovali spolupráci.

Při mši svaté v sobotu i v neděli jsme zakoušeli nejen hloubku posvátné liturgie, ale i spontánní radost z Boží přítomnosti.

Zakusili jsme, že jednota v různosti je možná. Co jsme načerpali, neseme do našich domácích společenství.

Jana Ungerová

Dělá nám radost, že máme jeden druhého

Výčet aktivit, na kterých se Petr s Báří podílí, je opravdu dlouhý. Vybíráme jen namátkou: oba už mnoho let slouží na táboru Jump, pořádají semináře Život v Duchu, slouží přímluvnou modlitbou na různých akcích včetně konference CHARIS, vedou společenství PříMo v Praze u sv. Voršily; Petr je členem národního týmu CHARIS a nově také trvalým jáhnem, Báří se podílela na přípravě pražských setkání Obnova, atd.

Báří a Petr Škáchovi

Je jim něco málo přes padesát let.

Petr je programátor a Báří byla učitelka MŠ a ZŠ (katechetka), nyní pracuje pro společnost Kerít u sester karmelitek v Drastech, v jejichž areálu manželé bydlí. Mají šest dospělých dětí.

Odkud pocházíte a jak jste se dostali k Obnově?

B: Já pocházím z Valašského Meziříčí. K Obnově jsem se dostala prostřednictvím Katky Lachmanové, která mi byla pomocí a oporou po velmi překvapivé, nečekané, ale zásadní události mého života: křtu v Duchu svatém.

P: Původem jsem Pražan, ale teď žiji v takovém zapadákově, který neznají ani někteří lidé bydlící v sousedství jen pár kilometrů odsud. K Obnově jsem se dostal přes kamarády ve skautském oddíle, kteří mě kdysi

pozvali do modlitebního společenství na Smíchově. Tehdy to bylo jedno ze tří hlavních center Obnova v Praze – Smíchov, Vršovice, Chodov. A ve Vršovicích jsem v roce 1992 prošel seminářem Život v Duchu.

Čím je pro vás Obnova přínosná a v čem vidíte možná rizika?

B: Přínos Obnova? Přece obnova! :-) Obnova živého vztahu s Bohem, touhy po hlubším sjednocení s Ním, obnova modlitebního života, obnova touhy zvěstovat radostnou zvěst, obnova vztahů se sebou a s druhými.

CHO přináší možnost nově pochopit a přijmout zásadní pravdy života: že jsme Boží děti a dědicové Království, napomáhá vstoupit do procesu vnitřního uzdravení a osvobození, což pak vede k růstu v oblasti lidské i duchovní.

Rizika: Pěstovat si pocit nadřazenosti, elitářství...

P: Obnova nabízí cestu, jak se dostat ve víře na hloubku. Vede nás k živému vztahu s Pánem, k životu s Bohem, který je nám nablízku. Učí nás více Bohu důvěřovat, hledat Boží království a pouštět ho do svého života. Vše ostatní je pak přidáno – víra, odpuštění, uzdravení, svoboda, charismata, společenství, nauka. Jsou to samé dobré věci, ale nic z toho „nefunguje“ bez skutečného vztahu s Bohem.

Hlavním rizikem pro lidi v Obnově je asi pýcha. Tolik věcí se daří dávat do pohybu. Máme živá společenství, vidíme obrácení, návraty lidí k církvi, zázračná uzdravení. Snadno se v nás může uhnízdít pocit, že jsme lepší než ostatní. Přitom je to jen milost za milostí. Dalším rizikem je sklouznutí k povrchnosti. Snaha napodobovat Američany, vyhledávat zářivá charismata... Možná to zní divně, ale hlavním tématem Charismatické obnovy podle mne nejsou charismata, to je až téma číslo pět nebo šest. Osobní vztah s Bohem, opravdová svoboda Božích dětí, křest v Duchu svatém, uřednictví... to je to nejdůležitější.

Jak vůbec vznikly modlitby v Praze u sv. Voršily: můžete je blíže představit?

B: Společenství PříMo u Voršily vzniklo v roce 2017, krátce po Sieversově semináři v Dejvicích. Lidé, kteří se tam sešli ke službě, se rozhodli dál spolu pokračovat. Nejprve jsme se scházeli k modlitbě a hledání vize, objevovali jsme osobní charismata i to, kam nás Bůh zve. Byli jsme vedeni ke službě

přímlyvnou modlitbou (odtud název PříMo – pozn. red.); z toho vznikly mj. i naše pravidelné modlitební večery otevřené pro veřejnost u sv. Voršily na Národní třídě, které se konají se každé druhé úterý v měsíci od 19h kromě prázdnin. Setkání začíná modlitbou chval, přečtením úryvku z Písma a navazujícím slůvkem povzbuzení nebo svědectví. Následuje eucharistická adorace, při níž občas zaznívají slova poznání. V kostele je při tom k dispozici několik dvojic přímlyvců, k nimž může kdokoliv přijít a požádat o modlitbu za to, co ho trápí. A Bůh se lidí dotýká a uzdravuje.

S tím souvisí i to, že jsme se připojili k síti Míst uzdravení (MU), která fungují na bázi ekumenické spolupráce. Jen za minulý rok se zde členové společenství modlili za více než 180 lidí a za mnoho dalších jsme se modlili jinde. Skrze modlitbu víry dobrý Bůh opravdu uzdravuje a přivádí k nové svobodě, jak vidíme z četných svědectví.

Jste součástí přímluvného týmu na konferenci CHARIS: co to pro vás znamená?

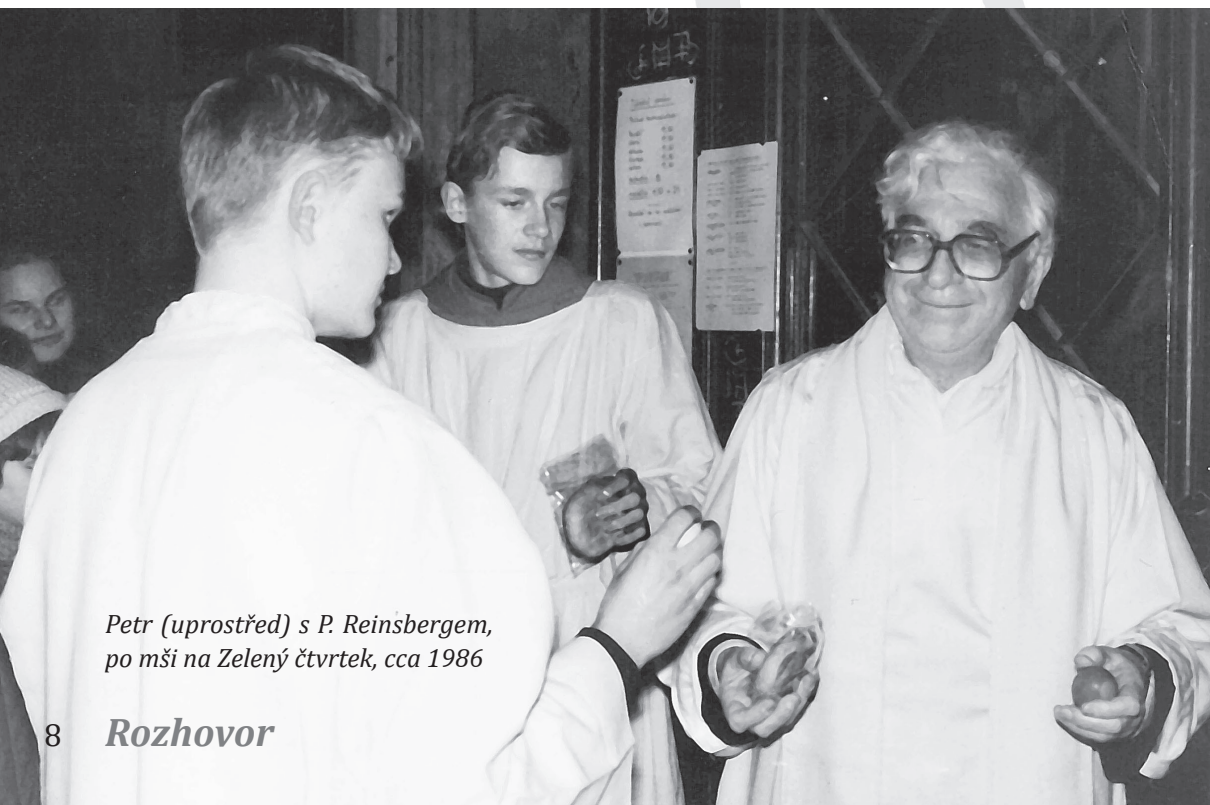
P: Veliké povzbuzení, a to v mnoha ohledech. Ve víře v Boha, ve víře v člověka, ale i ohledně smysluplnosti našeho počinání. Během 1,5 hodiny potkám třeba patnáct lidí, vyslechnu někdy i tragické příběhy. Zároveň vidím tu velikou touhu jít dál a víru, že Bůh má vše v rukách, že jim pomůže. A pak mnohdy vidím, jak se jich opravdu ujímá. Lidé přijdou pro modlitbu strhaní a shrbení, odcházejí vzpřímení a s úsměvem, protože zakusili setkání s Boží láskou. Kdyby to bylo jen z lidských sil, tak bych po hodině a půl musel odlézt po čtyřech – a ono ne. Odcházím unavený, ale přitom nabitý Boží blízkostí.

Jak jste se vůbec dostali do Drast? Jakou máte vizi pro službu na tomhle místě?

(Vysvětlivka pro ty, kdo o Drastech ještě neslyšeli: Před několika lety zakoupily karmelitky zpustlou hospodářskou usedlost na sever od Prahy, opravily ji, dostavěly

kvadraturu a postavily nový kostel sv. Terezie. Jedna z budov dnes slouží jako dům pro hosty, v další je několik nájemných bytů.)
B: Hledali jsme nové bydlení, ale přistěhovali jsme se sem, aniž bychom tušili, že bychom zde mohli mít kromě bydliště i nějakou službu, natož „srdeční záležitost“. Oba jsme už dlouho vnímali, že bychom rádi vytvořili otevřený prostor, kam by mohli přicházet různí lidé a pocítit, že jsou vítáni a přijatí. Krátce po přestěhování nás naši sousedé Magdalena a Václav Svobodovi pozvali na sousedské grilování, přičemž jsme objevili souznění v této oblasti. Navíc celý areál nového sídla karmelitek má v sobě potenciál takového místa přijetí, setkání a odpočinku, samozřejmě i díky vstřícnosti sester.

V průběhu stavebních prací (cca 3 roky) jsme se s karmelitkami a Svobodovými scházeli k pravidelné diskusi, modlitbě a hledání, jak konkrétně uskutečnit to, co nám leží na srdci. Z těchto setkání se zrodila společnost Kerit Drasty s.r.o., která patří sestřám. Kerit

Petr (uprostřed) s P. Reinsbergem, po mši na Zelený čtvrtek, cca 1986

se stará o provoz domu pro hosty a zajišťuje duchovní programy, zvláště Dny v Tichu.

P: Původně jsme vlastně do Drast ani moc nechtěli, hledali jsme spíš nějaký byt v Praze. Báří o tom mluvila s jedním knězem, a ten jí doporučil prosit o přímluvu sv. Josefa. Sestry v Drastech prý také prosily o přímluvu sv. Josefa, aby sehnaly vhodné nájemníky. Tak jak to asi mohlo dopadnout... Když se ta nabídka objevila, moc mě to nelákalo. Podle mapy úplná díra, kolem lány řepky, nikde žádný kopec... Ale jakmile jsem vystoupil z autobusu a šel kolem kláštera, nějak jsem tušil, že je to ono. O pár let později se spolu s dalšími staráme o dům pro hosty a občas zde sami organizujeme nějakou akci. Máme spoustu dalších nápadů, ale to má čas, až se trochu stabilizuje provoz domu. Už teď sem ale jezdí hodně lidí, i mnozí z těch, kteří tu sestrám pomáhali na brigádách nebo je podporovali svými dary. Na rekolekce sem jezdí i různé skupiny z farností. (Kontakty a info o místním dění viz www.kerit-drasty.cz)

Petře, nedávno jsi přijal jáhenské svěcení. Co to pro tebe znamená?

Na to je dlouhá a krátká odpověď. Ta delší by byla o tom, jak chápu jáhenství, co o tom říká církev (oficiálně i neoficiálně)... Ta kratší zní, že jsem jáhenskou službu před pár lety rozlišil jako Boží volání pro svůj život. A od té doby čekám, co z toho vzejde, protože já to vlastně nevím. Vzbouzí to ve mně jakousi bázeň, ale také vím, že nebeský táta nabízí jen dobré věci, a když mu na jeho nabídku kývneme, tak to bývá jízda. A na to se docela těším.

Co vám v současné době dělá největší radost? Co vyhlížíte?

B: Největší radost mám z Petra, z toho, jak spolu můžeme objevovat Boha. Mnoho radosti mi přinášejí naše děti :-)) a také to, že v Drastech mohla nedávno najít domov i moje nemocná maminka a rodná sestra Jana.

Petr (vpravo) s bratry před odjezdem na tábor.

Velkou radost mi dělají večery PříMo u Voršily a jejich ovoce. To, že jako společenství vytváříme prostor, odkud lidé odcházejí s úlevou, úsměvem, novou nadějí a se zkušeností setkání s živým Bohem. Podobně mám radost, když lidi odjíždějí z Drast a je na nich vidět, že jsou odpočatí, že se potkali s uzdravující Boží přítomností.

A moc se těším na advent, na ty úžasné liturgické texty a na vánoční setkání se všemi příbuznými a přáteli.

P: Dělá nám radost, že máme jeden druhého a že spolu můžeme dělat to, co nás těší. A já letos prožívám úlevu a radost i z toho, že se mi podařilo dokončit několik záležitostí, které se dlouho táhly: Dopsal jsem diplomku, doplatil hypotéku, dokončil jáhenskou formaci, udělal si řidičák na motorku...

Za rozhovor děkuje Pavlína Bílková

Mary's Meals pomáhá už třem milionům dětí

Organizace Mary's Meals vznikla s vizí, že každé hladovějící dítě na světě dostane každý den alespoň jednou pořádně najíst, a to v místě svého vzdělávání. Nedávno znovu pokročila blíž k cíli, ale větší díl práce zůstává stále před ní.

„Když jsme v roce 2003 začali podávat první jídla v jedné malé základní škole v Malawi, nikdo z nás si nedokázal představit, že se tento způsob pomoci rozroste do globálního hnutí, které dnes každý školní den sytí 3 miliony dětí. Když nyní vidíme, jak tato jednoduchá a nenákladná služba pomáhá měnit některé z nejchudších komunit světa, máme naléhavou touhu, aby se rozšiřovala ještě rychleji – a víru, že to je možné,“ vysvětluje Magnus MacFarlane-Barrow, zakladatel a generální ředitel Mary's Meals.

Za úspěch celého hnutí je potřeba poděkovat místním dobrovolníkům, kteří bezplatně věnují svůj čas přípravě a podávání jídel; obětavým partnerům, kteří pomáhají dodávat jídlo do oblastí, kam by se organizace sama jinak nedostala. A v neposlední řadě milionům podporovatelů, kteří se dělí o to, co mají k dispozici – peníze, čas, dovednosti a modlitby –, aby děti žijící v chudobě mohly každý školní den dostat tolik potřebné jídlo.

Magnus dodává: „Smutnou realitou je, že desítky milionů dětí stále trpí hladem, a proto nechodí do školy.“ Přitom jedno jídlo,

kteří jim může Mary's Meals poskytnout, stojí přibližně 3 Kč a za 550 Kč je možné nasytit jedno dítě po celý školní rok.

„Tento milník tedy není ani tak důvodem k oslavě, jako spíše výzvou k akci. Vybízíme všechny lidi dobré vůle, aby se připojili k hnutí Mary's Meals, aby se mohla uskutečnit naše vize – že každé hladovějící dítě na tomto světě dostane jednou denně najíst v místě svého vzdělávání,“ uzavírá Magnus.

Cesta ke třem milionům

V posledních měsících došlo k významnému rozšíření díla Mary's Meals v devíti zemích, například:

– V Etiopii, ve válkou zpustošené oblasti Tigráj, vzrostl počet dětí z přibližně 30 000 na začátku roku 2024 na více než 245 000 v současnosti.

– V Malawi a Zambii došlo k rozšíření o více než 400 000 dětí, takže celkový počet živých dětí v Malawi přesáhl 315 000 a v Zambii 605 000.

– Navzdory politickým nepokojům a násilí na Haiti se podařilo zvýšit počet dětí, které dostávají jídlo, na více než 196 000. Více viz www.marysmeals.cz.

Marek Telička,
tiskový mluvčí Mary's Meals

Kam pro naději? Přece na Charis!

Krátce před letošní konferencí jsem si sám pro sebe říkal, že bych se bez ní možná i obešel. Však na ni jezdím kromě vynucené covidové pauzy nepřetržitě od roku 2009. Ale mix inspirativního programu a setkání s tolika milými lidmi mi ukázal, že by to byla veliká škoda.

Po covidové pauze bývala Charis trochu komornější, letos ale bylo vidět, že lidé se už davů asi přestávají bát. Středeční večerní mše svatá byla ještě poměrně poklidná, ale od čtvrtečního rána už to na Výstavišti hučelo jako v úle a drtivá většina připravených míst

se zaplnila. A o den později už museli obětaví citróni z týmu organizátorů přivážet další židle a vytvořit na volných místech několik nových řad. Však také přijelo celkem více než 6500 lidí, což jsou prakticky předcovidové počty.

*P. Pavel Šenkyřík
se zdraví
s dětmi.*

*Jedna ze skupinek
na dětské konferenci
(letos se jí zúčastnilo
cca 800 dětí), o níž
se skvěle starají naši
„pomeranči“.*

Nejčastěji skloňovaným slovem byla letos na konferenci naděje, což hezky ladí s jubilejním rokem, který prožíváme. Odkud ji čerpat? To poradil hned v první přednášce P. Jozef Mihok, provinciál redemptoristů. „Potřebujeme přijímat živiny. Odkud? Přece od vzkříšeného Krista. Čerpejme z toho, že nás čeká narození pro věčnost. To nám pak umožňuje přijímat nejrůznější úkoly a služby,“ přiblížil, jak se nejen stávat, ale i zůstat lidmi naděje. „Je to proměna zevnitř, nedá se předstírat. Když ji máme v sobě, evangelizace je najednou snadná. Lidé se ptají, co nás proměnilo.“

Jsmo průkopníci nebo osadníci?

Hlavní host konference, kazatel David Novák, nejvyšší představitel Církve bratrské v ČR, varoval před pasivitou. „Naděje vyžaduje akci. Nezískáme ji tím, že nic neděláme. Musíme být aktivní i tehdy, když zatím nevidíme výsledky,“ povzbuzoval. Popsal také rozdíl mezi církví plnou průkopníků a církví spoléhající jen na osadníky. Průkopníci se bez ohledu na nepohodlí nebojí jít dopředu a spoléhají na to, že Kristus je s nimi. Osadníci se naopak

opevňují tam, kde je jim dobře, a Ježíš je především šerifem, který dohlíží na pořádek.

Jedna z „průkopnických“ organizací, kterou David Novák v mládí založil, se jmenuje Atleti v akci. Snaží se pomoci najít vztah k Bohu těm, kdo se s klasickou pastorační míjejí. Na „zážitkových“ táborech, které pořádají, je i duchovní program. A cestu k Bohu už si tam našly tisíce lidí.

„Pohodlí zabíjí naději. Je třeba opustit náš komfort a jít s Bohem do neznáma. Tím naděje roste,“ shodl se s ním P. Jozef Mihok.

A i David Novák nabídl recept, jak žít v praxi naději, kterou čerpáme ze vztahu s Bohem. „Čím svou mysl krmíme a co do ní vpouštíme, zásadně ovlivňuje, jak vnímáme realitu kolem sebe,“ upozornil. Začal tím, že vysvětlil koncept naučené bezmoci. Když se slůně přiváže řetězem, který nepřetrhne, ani v dospělosti už se nepokusí utéct, byť by ho držel jen provaz. „Mám-li naučeno, že něco nejde, ztrácím chuť to znovu zkoušet. Stejně nic nezměním. Vede to k cynismu, pasivitě, nedůvěře a beznaději. Mnoha lidem je v tom bohužel dobře,“ pokračoval kazatel. „Být lidmi naděje znamená pouštět Boha

do všech zákoutí svého života a nenechat se pohltit negativními zprávami kolem nás: Neunikneme jim, ale nenechme se jimi pohltit," vyzval David s tím, že každý máme svou sféru vlivu, kde můžeme věci měnit k lepšímu – ve své práci, ve své rodině, mezi svými sousedy.

Také prý velmi záleží na tom, jak o věcech mluvíme. „Slova mají obrovskou moc, můžeme zlořečit i dobrořečit. A tím, co říkáme lidem kolem sebe, spoluutváříme jejich identitu.“ Kazatel pak vyzdvihl první slova, která Ježíš slyšel od Otce tady na zemi: „To je můj milovaný syn.“ „Máme-li být jako církev společenstvím naděje, musíme hlídat svůj jazyk. Záleží na tom, jak o sobě mluvíme, co píšeme a co si říkáme.“

Křestní pramen

P. Josef Prokeš, jenž působí v Lomci u Vodňan, zase poukázal na křest jako na mocný zdroj naděje – a to nikoli jednorázově, ale po celý

život. Ilustroval to na několika biblických příbězích. Třeba na malomocném vojevůdci Námánovi, jemuž dodá naděje prorok Eliáš. Vzkáže mu, aby se několikrát ponořil do řeky. Námánovi se to nezdá, přesto poslechne a uzdraví se z nevyléčitelné nemoci, jež tehdy vyřazovala ze společnosti. „Je to obraz křtu – obyčejné ponoření, které skrze Boží zásah proměňuje, zachraňuje, uzdravuje. Námán ovšem musel být aktivní a důvěřovat Božímu prorokovi,“ připomněl Prokeš. Na vztahu budoucího krále Davida a Saula, který se ho snažil zabít, zase můžeme vidět, že i komplikované vztahy mají řešení, jen ho hned nevidíme. „David se nestaví do role oběti ani se nesnaží Saula zlikvidovat – hledá třetí cestu. To dává naději, že s Bohem lze rozplést i velmi komplikované vztahy,“ dodal Josef, který na Charis podepisoval svou knihu *Síla křtu v životě*.

Františkánka Dominika Konečná nabídla na konferenci koncept DI – duchovní

inteligence (v analogii k umělé inteligenci): „Poznávejme tento svět z Boží perspektivy a snažme se v něm vidět Boží působení,“ vystihla podstatu DI a popsala několik „vláken“, která Bůh vplétá do reality“: vlákno blaženosti (příslibů dobra), vlákno zkoušky a vlákno odměny.

„Boží probodené srdce je tou nejlepší čističkou odpadních vod – zlo nás vězní v beznaději a nabádá, že nic nemá smysl. Právě ve chvílích těžkostí máme Boha zvát do naší konkrétní situace a dát mu prostor, aby v ní jednal,“ doplnila. „On dokáže hořké měnit v sladký med, jak zpíváme v jedné písni. A naše hříchy i slabosti dokáže využít k dobrému.“ K tomu, aby se „hořké měnilo v dobré“ pomáhala i přímluvná modlitba, na níž se stály dlouhé fronty. Modlitbou obětavě sloužilo na 170 přímluvců, kteří si předem vybrali časy, kdy budou k dispozici. Ale ani to nestačilo, takže si mnozí přidávali ještě další „směny“, aby fronty trochu zkrátily.

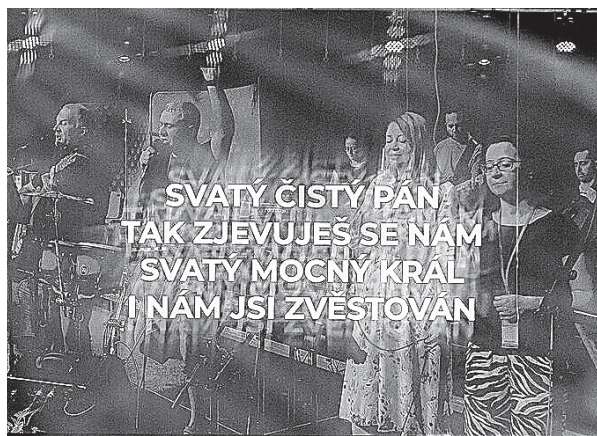
Nejprve být spolu

V neděli pak rakouský laický misionář Otto Neubauer, do nedávna spolupracovník kardinála Christoha Schönborna a zakladatel Noci kostelů, nabídl několik „nadějných příběhů“ ze svého života i z misí. „Dnes není třeba tolik vyučovat, přesvědčovat druhé, ale být s nimi a sdílet své příběhy. Když mluvíte o sobě, skládáte zbraně, ale když přesvědčujete, berete je do rukou.“ Otto pak vyprávěl několik příběhů o lidech, politicích i společensky velmi úspěšných osobách, kteří byli zaměřeni proti církvi. Avšak díky obyčejným pozváním na večeri a vzájemným sdílením životních příběhů ale získali vůči věcím novou důvěru a někteří pak uvěřili Bohu. „Mám-li otevřená uši a jsem-li ochoten naslouchat, druzí najdou ta správná slova. Čím více si nasloucháme, tím více objevujeme, že každý je cenný,“ podotkl misionář. Svůj vlastní program měly jako obvykle i děti

– bylo jich letos více než osm set. Ty od 4 do 15 let se účastnily vlastní konference, kde se vydaly na společnou „plavbu“ a zakusily sílu „kotvy“. S námořnickými symboly a scénkami prožívaly svůj duchovní program podle věku. Novinkou byla letos nabídka svátosti smíření pro děti. Zvláštní program měli poprvé během celé konference i mladí lidé. Ve skupinkách, ve speciální kavárně i při setkáních s hosty, kteří přicházeli jen pro ně, mohli se svými vrstevníky mluvit o tom, jak Boha poznávají a kde čerpají naději.

Tomáš Kutil
původně pro Katolický týdeník

Nahrávky přednášek jsou k dispozici v podcastových aplikacích, na Youtube akce, případně v TV Noe. Příští Charis bude od 8. do 12. července 2026.

**SVATÝ ČISTÝ PAN
TAK ZJEVUJES SE NÁM
SVATÝ MOCNÝ KRÁL
I NÁM JSI ZVĚSTOVÁN**

Program pro mladé na konferenci

Než jsem odjela na konferenci, prosila jsem Boha, aby mi poskytl novou perspektivu. Netušila jsem, že moje prosby vyslyší už o pár hodin později, když jsem po eskalátorech vystoupala nahoru na ochoz v pavilonu V, kde se nacházela „chill zóna a kavárna“ pro mladé.

Po prostoru byla rozmístěna křesla z palet vystlaná měkkými podsedáky, a spousta barevných polštářků. Dřevěné stolky zdobily vázy s čerstvě natrhaným lučním kvítím a kolem zábradlí se vinuly snítky břechtanu. Útulnost celému prostoru dodávala zlatá světýlka, která přívětivě mrkala na příchozí. V kavárně to vonělo čerstvou kávou a sladkými zákusky zkrátka „chill zóna“, jaksepatří.

K čemu je chill zóna?

A jak se zdá, neokouzila jen mě, ale také desítky mladých lidí, kteří sem nedorazili jen pro dobrou kávu, ale i kvůli programu, který pro ně byl nachystán. Rozhovory s přednášejícími, diskuzní skupinky, náhodná i předem domluvená setkání, možnost sdílet se o naději i beznaději, ochota si naslouchat a odvaha pokládat otázky způsobem, jakým to umí jen mladý

člověk – to vše dodalo chill zóně její pravý význam.

Přítomnost mladých lidí rozsvítla kavárnu víc než všude rozvěšená světýlka. Téměř nonstop zaplněný prostor odkryl touhu mladých nezůstat sám v anonymním davu, potřebu osobních setkání a sdílení. Hluboce si cením odvahy všech, kteří měli ochotu na diskuzních skupinkách sdílet střípky ze svých životních příběhů a mohli se tak stát motivací a inspirací pro své vrstevníky a poskytnout jim novou perspektivu.

Jak jsme slyšeli na jedné z přednášek, naděje roste ve společenství a věříme-li, že mladí lidé jsou nadějí naší společnosti, musíme jim tento prostor dopřát. Kdekoliv, i na konferenci.

„Nejhorší je se osvědčit“

Moc děkuji těm, kdo s myšlenkou přišli (dík patří hlavně Priyance z týmu Charis – pozn. red.) a všem kdo ji proměnili ve skutečnost. Respekt před přednášejícími, kteří – byť generačně někde jinde – měli odvahu přijít, obohatit nás svými myšlenkami a naslouchat tomu, co jsme jim chtěli říci. Dali nám tak možnost zakusit, že se o nás někdo zajímá a bere vážně naše názory.

Konference pro mladé byla trefa do černého. Soudím tak i podle ohlasů, které se ke mně dostaly od účastníků. Na závěr se nabízí okřídlené heslo „nejhorší je se osvědčit“. V tomto případě bych ho ale s dovolením pozměnila. Tato novinka se rozhodně osvědčila, což je to nejlepší, co se mohlo stát.

Jana Tvarůžková

Duch svatý ještě neřekl v mém životě poslední slovo!

Na Konferenci Charis jsem se vypravil po letech, v podstatě coby charismatik „v důchodu“. Už jsem hodně vybíravý, proto jsem se rozhodl navštívit pouze dva dny s Otto Neubauerem a chvíle mezi programem vyplnit návštěvami proslulé brněnské gastroscény. Stavit se na otočku, pozdravit známé, nasát atmosféru, potoulat se v centru a hurá domů :)

Přesto ty dva dny byly pro mě zásadní: obě Ottovy přednášky mě velmi vtáhly, některé myšlenky pro mě představovaly až osobní obrácení – zvláště pasáží o fotografiích nepohodlných bližních na pracovním stole, ale i mnoho dalšího, např. o trpělivém čekání na Boží čas, ve kterém druhý člověk dojde k víře. Během závěrečných sobotních chval jsem některá tato témata zpracoval i vnitřně. Bylo to silné a už jsem to opravdu potřeboval.

V neděli jsem každopádně splnil svůj původní plán: japonská restaurace a pak potulka kolem Zelňáku. S potřebou zpracovat nabyté dojmy jsem se stavitel na hodinu v chladném kostele. Pak už jsem se vydal na nádraží, do odjezdu vlaku zbývaly aspoň dvě hodiny. No to bude pruda...

Mimoděk jsem se zastavil u průchodu na jedno z nástupišť, když se náhle z opačného směru vynoří povědomá postava v modrém

saku – to je přece Otto Neubauer! Mám ho oslovit? Mám si ho vyfotit? Otto však mezitím zamířil neomylně ke mně a lehce zmateně se anglicky ptá, odkud mu jede vlak do Vídně. Jelikož železniční žargon mám najetý lépe v němčině, (lekcí Reisen mám coby učitel němčiny v malíku!), přecházím rovnou do ní a po dopravním výkladu si neodpustím: A vy jste Otto Neubauer! Otto je překvapen, vysvětlím mu tedy, odkud a proč ho znám, pochválím přednášky, krátce se srdečně zapovídáme. Jemu už jede vlak, ptá se, jestli nejedu také, bohužel až někdy příště.

Byla to moc hezká tečka, kruh se uzavřel. Přemítám pak o svém zážitku u ledovéhohoespressa s tonikem a pomerančovým sirupem (vynikající kombinace mimocho-dem) a říkám si – že Duch svatý ještě neřekl v mém životě poslední slovo!

Štěpán Sirovátko

Jak mě přepadly pochybnosti o Bohu

Když jsem se nedávno v sobotu ráno modlil, přepadly mě silné pochybnosti o Bohu. Dostal jsem se s ním pak trochu do konfliktu. Ale pěkně popořádku.

Nevymysleli jsme si hodného Boha?

Rád k ranní modlitbě používám biblickou aplikaci YouVersion. Návrh modlitby se tam skládá z několika po sobě následujících slidů, přičemž každý z nich obsahuje citát z Bible či pár myšlenek k osobní reflexi.

Ten den jsem se zasekl hned u prvního. Začal jsem přemýšlet, proč se vlastně vůbec modlím. A jak my můžeme s jistotou vědět, že nás Bůh opravdu miluje – a to dokonce konkrétně i mě? Nepřesvědčujeme se jen o něčem, co jsme si sami vysnili? Nevymysleli jsme si hodného Pána Boha, protože je to pro nás příjemná představa, zatímco realita může být jiná – krutá, nespravedlivá, plná bolesti? Rozhlédněme se kolem sebe a po světě. Kolik lidí má pocit, že nějak „přichází zkrátka“? Někdo víc, někdo méně.

A pak mi hlavou proběhla ještě horší myšlenka. Co když Bůh opravdu existuje a je láska – ale my ho prostě MUSÍME milovat? Co když nám nic jiného nezbývá, protože On je prostě větší a mocnější? A my se ho snažíme milovat jen z povinnosti, se skloněnou hlavou, ze strachu, že jinak bude zle. To by bylo hrozné, to bych nechtěl. Láska se přece

nedá vynutit, to by pak už nebyla láska, ale pouhá přetvářka.

Nebojme se s Bohem občas pohádat

Řekl jsem v tu chvíli něco jako: „Bože, jestli opravdu existuješ – a jestli jsi takový, jak se o tobě říká – tak snad sneseš i moje pochybnosti a trochu přidržené komunikace. Nerad bych tě totiž miloval jen z povinnosti a neměl jinou možnost, než že bys mě jinak zmasakroval a nechal smažit v pekle. To by mi přišlo fakt nefér. Tos mě raději neměl vůbec uvádět do života. Tak mi, prosím, dej opět o sobě nějak vědět.“

Chvilí jsem pak přemýšlel o různých rolích, jak Bůh vystupuje v Bibli – Stvořitel, Král, Bojovník, Otec, Matka, Přítel, Lékař, ba dokonce i Sluha... A pak mi v nitru začala zaznívat ona známá pasáž: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nikdo nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Říkal jsem si: „Pěkně a trefné slovo, ale vybavilo se mi, protože to prostě znám nazpaměť.“ A pak jsem klikl na další slide v aplikaci. A co se tam objevilo? Ona známá pasáž: „Neboť tak Bůh...“

„Uf, Bože,“ řekl jsem mu v modlitbě, „to je buď fakt dobrá náhoda, nebo fakt dobré načasování. Těším se, až to jednou probereme osobně.“ A znovu jsem zakusil jistotu, že Bůh mě (každého z nás) opravdu miluje – a že se to nesnaží dokazovat silou, ale jemně, citlivě, tiše...

O pár dní později jsem byl na večeru chval v naší farnosti. Na závěr jsme se modlili v trojicích s lidmi, kdo stáli kolem. A když nade mnou moje manželka vyslovila biblický citát: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“ (Jan 15,13), musel jsem se v duchu usmát. O té své „sobotní hádce“ s Bohem jsem jí totiž neříkal. Bylo to opravdu něco jen mezi mnou a Bohem. Mrkl jsem nahoru k němu a znovu mi došlo, že on o mně ví – a že mi to dává najevo. Stačí jen být citlivý, otevřený a všímavý.

Psychologové říkají, že trocha konfliktu občas prospěje každému vztahu. Pomůže vyčistit vzduch a vyslovit věci, které by jinak zůstaly pod kobercem. A s Bohem je to zřejmě podobné. Nebojme se s ním občas pohádat. On to unese.

ima

„Nebyl jste to náhodou vy?“

Usedám na lavičku u „koule“, kašny před radnicí na opavském Horním náměstí. Asi před hodinou mě sem poslal Bůh s tím, že mi tady dá odpověď na otázku, pro kterou jsem si vyhradil dnešek k modlitbám. Po asi třech čtyřech letech, kdy jsme skoro každý měsíc křtili a přijímali nové členy sboru, se teď náš růst téměř zastavil. Nevím, co s tím. Mám pocit, že děláme všechno pořád stejně: Sdílíme evangelium nejrůznějšími způsoby, modlíme se, postíme, hledáme Boží vedení, budujeme nové vedoucí... Ale lidé už se tak často neobracejí. „Bože, proč? Co máme dělat jinak?“

Matně jsem si vybavil, že na jednom našem setkání nedávno někdo říkal, že dnes mají mít studenti z bruntálské biblické školy u nás v Opavě misijní praxi. Tak třeba se mám něčemu novému přiučit. Takže sedím na lavičce a čekám. Po pár minutách nudného pozorování všedního korzování lidí sem a tam napříč náměstím skutečně z několika ulic, které sem ústí, přicházejí dvojice či menší hloučky mladých lidí. Několik tváří od vidění znám z různých konferencí a evangelizací. V rukách ankety, které s lidmi ve městě vyplňovali. S napětím očekávám, co se bude dít dál.

Asi po čtvrt hodině docházím k zjištění, že se už nebude dít nic. Evidentně tady mají jen sraz před společným návratem do školy. „Bože, já to nechápu!“

Najednou si ke mně jeden mladý muž z řad studentů přisedá na lavičku: „Promiňte, můžu se vás na něco zeptat?“

Hmm. Že bych byl další obětí školního zadání? „No jasně, ptejte se.“

„Víte, já jsem tady v Opavě před pár lety studoval střední školu. No a jednou, bylo to v prváku, jsme se s kámoši poflakovali v sadech kousek odtud, když za námi přišel nějaký člověk a mluvil s námi o Ježíši. Nebyl jste to náhodou vy?“

Uf. Tedy... tohohle mladíka jsem si nepamatoval. Ale tu situaci docela přesně. Na přelomu osmdesátých a devadesátých let jsem občas po odpoledních a večerech vyrážel s Dobrou zprávou o Kristu na různá místa, kde se scházeli studenti, pokuřovali, popíjeli čučo a poslouchali metal. Coby bytostného introverta mě to stálo dost přemáhání, ale věřil jsem, že je to přesně to, k čemu mě Bůh povolal. Někdy z toho bývaly zajímavé rozhovory, pár kluků přišlo i na mládež nebo do sboru, jeden se dokonce obrátil a stal se mým přítelem a blízkým spolupracovníkem.

Některá setkání se mi už po letech vybavují dost matně, ale ta situace v sadech za náměstím, o které mladík hovořil, mi utkvěla v paměti silně. Bylo to k ničemu. Žádný dobrý rozhovor z toho nebyl, žádný nový kontakt, nulový zájem o duchovní věci, zato fůra posměšků. Vracel jsem se tehdy domů jako spráskaný pes a činil pokání, že jsem tentokrát vyrazil evangelizovat zjevně mimo Boží vedení. Ztratil jsem na čas chuť svou víru sdílet s někým cizím. A na to místo v sadech už jsem pro jistotu víckrát nešel.

„No, my jsme se vám tenkrát fakt vysmáli. Ale víte, pak jsme o tom na intru ještě dlouho do noci diskutovali. Hodně jsem nad tím, co jste říkal, přemýšlel. Později jsem se dostal do Prahy a tam jsem potkal další křesťany. Uvěřil jsem. Odevzdal jsem svůj život Ježíši. A teď v Bruntále studuju biblickou školu. Chtěl bych být pastorem. Děkuju!“

Od „koule“ jsem se ten den vracel se slzami v očích. „Díky, Bože! Chápu! Prostě budeme pokračovat dál, i když to teď nemá valné výsledky a zdá se, že to nefunguje.“

Bc. Zdeněk Kašpárek
je kazatelem CB Třinec-Lyžbice
a seniorem Těšínské seniorátu CB.

Převzato se svolením z časopisu Život víry 2025/9, str. 4 (www.zivotviry.cz).

Setkání Ženy ženám

**V Mrákotíně na
Českomoravské vysočině
probíhají už pět let obnovy
pro ženy. Ta letošní nesla
název „Sjednocená“.**

V sobotu 31.5. 2025 se před 14. hodinou k mrákotínskému kulturnímu domu začalo sjíždět velké množství žen. Kolemjdoucího určitě napadlo, co se tam děje. Možná uvažoval o nějaké svatbě, setkání rodáků nebo valné hromadě. Skutečnost byla velmi odlišná. Ženy z různých koutů a koutečků Vysočiny a jižních Čech mířily na setkání Ženy ženám. Bylo to již páté setkání podobného formátu, tentokrát na téma „Sjednocená“.

Po úvodních informacích jsme začaly chválami a podle reakcí věřím, že to byl čas setkání s Pánem i pro ty, které tento druh modlitby zažily poprvé. Na chvály navazovalo slovo k tématu. Bářka Škáchová z Prahy (viz rozhovor na str. 6) hovořila velmi pěkně o tom, jak být sjednocená sama se sebou, s druhými, s Bohem a co tato skutečnost přináší do našeho života. A také jak je důležité po sjednocení toužit a pracovat na něm. Několik žen se pak s námi podělilo o to, jak prožívají jednotu. Během pauzy byla možnost přijmout svátost smíření či požádat o přímělnou modlitbu. Poté bylo možné téma probrat v malých skupinkách v atmosféře důvěry a otevřenosti.

Velmi oslovující byla modlitba za uzdravení, kterou vedl otec Martin. Náš nebeský Tatínek se mohl dotýkat oblastí, ve kterých jsme zraněné, kde prožíváme nejednotu. Následovalo žehnání olejů a žehnání sobě navzájem, které bylo velmi silné.

Vrcholem setkání byla mše svatá, kde jsme všechno, co jsme na setkání obdržely, mohly přijmout a zároveň odevzdat Bohu spolu s chválami, díky a prosbami.

Květnové setkání žen v Mrákotíně bylo něčím, co v běžném životě moc nezažíváme. Byl to čas silného ženského společenství, rozhovorů, setkání s Bohem a se sebou, čas klidu a radosti. Program byl přínosný pro všechny ženy bez rozdílu věku. Mohly jsme se volně nadechnout, zakusit Boží přijetí a lásku. Jedna druhá byla oporou, samozřejmostí byla vzájemná úcta a tolerance.

Leona Smrčková

Co se děje v Alfě?

Veronika Filipová, ředitelka České kanceláře kurzů Alfa se s námi podělila o svědectví z právě probíhajících kurzů v Praze a v Ostravě. Oba jsou ovocem evangelizační iniciativy Zveme Česko na večeri, která probíhá tento podzim. Jejím cílem bylo zorganizovat v České republice co nejvíce kurzů Alfa a pozvat co nejvíce lidí, aby díky nim mohli slyšet evangelium a diskutovat o víře. Pro letošní rok se registrovalo téměř 120 kurzů.

Alfa pro vysokoškoláky v Praze

Už druhým rokem jsem na ČVUT, je to tu skvělé, mají tu všechno od basketbalu přes debatní klub až ke golfu. Něco mi tu ale chybělo. Nikde jsem neviděl křesťany a chtěl jsem to změnit. Tak jsem začal shánět kamarády a pustili jsme se do plánování Alfy. Za chvíli jsme měli tým křesťanů z různých denominací, protestanty, katolíky. Všechny nás spojuje živá víra. V týmu se objevili i studenti z Karlovy univerzity nebo VŠCHT.

Začali jsme s propagací, vylepili pozvánky, mluvili jsme o Alfě s křesťanskými kamarády a potom i s nevěřícími. Zaregistrovali jsme kurz, měli jsme pár týmových setkání a dokonce jsme pro pár našich podporovatelů vytvořili modlitební skupinu, kam jsme přidali rodiče, babičky, dědy a kamarády. Skvělé je, že se můžeme scházet v kavárně Ambasáda v Dejvicích. Pro Alfou je to ideální prostor.

Když nastal den D, byli jsme celí netrpěliví – nikdy totiž nevíte, kdo z pozvaných přijde a jestli vůbec někdo. Pár minut před začátkem jsme ve dveřích zahlédli novou tvář, pak dvě, tři a zanedlouho byla plná kavárna. Bylo nás kolem třiceti, z toho skoro polovina nevěřících. K tomu pár hledajících křesťanů.

Bůh na Alfě opravdu jedná. Dva hosté v průběhu kurzu řekli, že mají zájem dozvědět se, jak získat víru. Jiná účastnice shrnula své dojmy: „Já vím že bych tady měla být v opozici, ale každým týdnem mi to jde míň!“

Samuel Gúttner, student ČVUT,
hlavní organizátor kurzu

Alfa v Ostravě pod taktovkou biskupství

V naší ostravské Alfě máme 82 hostů a jejich skladba je opravdu pestrá, ať už se jedná o věk či náboženské vyznání. Nejmladšímu z nich je 16 let, nejstaršímu 73 let. Většina účastníků jsou praktikující katolíci, třicítka hostů uvedla, že jsou hledající nebo nevěřící.

Ale i ti praktikující často říkají, že hledají něco víc, proto se přihlásili na Alfou.

Složení týmu je také zajímavé. Téměř polovina jsou farníci z Ostravy-Zábřehu, kde se kurz koná. Další pochází z různých koutů města, nebo diecéze – součástí týmu je manželský pár dojíždějící co týden až z Jesenicka (vzdáleného cca 100 km). Rádi by totiž kurz Alfa uspořádali u nich, tak si to u nás chtějí vyzkoušet.

Hlavní organizaci ostravského kurzu Alfa mám na starosti společně s P. Václavem Rylkem, farářem ve farnosti Ostrava-Zábřeh. Od března pracuji na biskupství jako koordinátorka evangelizačních aktivit v diecézi a rozjet Alfou pro Ostravu bylo jedním z mých úkolů.

Přípravy byly intenzivní. Od začátku jsme chtěli kurz Alfa nabídnout pro celou

Ostravu a očekávali jsme velkou účast. Ale tak velkou zase ne – dokonce jsme museli zastavit registraci! Dali jsme dohromady kvalitní tým a začali se modlit. Dva měsíce před zahájením kurzu jsme také poprosili tři řeholní komunity, aby se za naši Alfou modlili. Absolvovali jsme „teambuilding“ a školení. Díky iniciativě Zveme Česko na večeri jsme měli dobře vyřešenou propagaci – veliký billboard u hlavního tahu v Ostravě, čtyři veliké bannery, spoustu plakátů a letáků. S propagací nám pomohlo i naše biskupství. Natočili jsme krátké zvucí video, které pak naše diecéze propagovala na sociálních sítích. Největší úspěch mělo ale jako vždycky osobní pozvání.

Jsme zhruba v polovině kurzu a už teď vnímáme plody. Pár hledajících už naznačilo, že díky Alfě zřejmě už našli. Lidé ve

skupinkách se na sebe těší a píšou nám, že se nemůžou dočkat dalšího setkání. Kurz Alfa je skvěle promyšlený koncept. Díky němu můžeme nenásilnou formou a v bezpečném prostředí předat druhým to, v co věříme. Věřím, že to má obrovský smysl a můžu to všem jen doporučit 😊.

Iveta Sochorová, vedoucí pastoračních projektů Ostravsko – opavské diecéze

Věřím v Boha, a ne na náhodu

Kurz Alfa v Ostravě-Zábřehu je můj první. Dříve jsem o něm neslyšel a moc nechybělo, abych účast na něm odmítnul. Poslední „evangelizační projekt“, jehož jsem se zúčastnil, byl pro mě totiž zklamáním. Uvědomil jsem si, že ne každá služba je pro všechny, a po své negativní zkušenosti jsem z toho i tady chtěl „vycouvat“.

Před prvním setkáním jsem neměl žádná očekávání, převažoval u mě pesimismus. Jen jsem si přál, aby to bylo rychle

za mnou. Na kurz se mi nepodařilo nikoho pozvat, v Ostravě nemám moc přátel nebo známých. Když jsem uvažoval, koho oslovit, vzpomněl jsem si jen na kamarády z volejbalu, ale s těmi už mnoho let nejsem v kontaktu. Aby toho nebylo málo, i pracovní den před prvním setkáním byl náročnější než obvykle. Od ironie jsem postupně přecházel k sarkasmu a neuměl si představit, jak budu večer milý, společenský a laskavý. Ale už cestou na první Alfou nastal zlom – cítil jsem hlubokou duchovní podporu, kterou nedokážu popsat ani vysvětlit. Najednou mi v průběhu večera nedělalo problém se usmívat. A na konci večere jsem se setkal právě s jedním kamarádem z volejbalu, kterého jsem už dlouho neviděl. Přišel bez registrace a prý „úplně náhodou“. Ale já věřím v Boha, a ne na náhodu, a tak mi rychle došlo, že na Alfě mám být právě kvůli němu.

Zdeněk Michálek,
člen ostravského týmu

KALENDÁŘ AKCÍ 2025

Obnovy:

U bran naděje

Kdy: 5.–7. 12. 2025

Kde: Velehrad

Obnova pro mladé lidi 18–35 let. Přihlášky do 29. 11. 2025 na e-mail frantiskanskaobnova@seznam.cz. Zvou Školské sestry sv. Františka a bratři františkáni.

Oblastní setkání

Charismatické Obnovy

Kdy: 28. 2. 2025

Kde: Ve všech diecézích

Více informací:

www.cho.cz/

Charismata – dary ke službě

Kdy: 27. 2. – 1. 3. 2026

Kde: Vranov u Brna

Duchovní obnova s Václavem Čápem, více informací:

www.dc-vranov.cz

Festival:

Festival United City

Kdy: 25. 4. 2026

Kde: KD Vltava, České Budějovice

Více informací:

<https://festivalunited.cz/united-city/>

KOMUNITY:

KOMUNITA

BLAHOŠLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16

Web:

www.blahoslavenstvi.cz

E-mail: [akce@](mailto:akce@blahoslavenstvi.cz)

blahoslavenstvi.cz

Komunita Blahoslavenství pořádá akce na dvou místech: Dolany u Olomouce, Střelice u Brna.

Doporučený příspěvek pro účastníky je 450–500 Kč na den.

Střelice

Sobotní odpoledne

VSTUP DO ADVENTU

Kdy: 29. listopadu 2025

od 14:30

chvály, přednáška, adorace

**VÍKEND O MESIÁNSKÝCH
ŽIDECH**

Kdy: 5. – 7. 12. 2025

organizuje Palo Strežov

Dolany

Týden rozlišování –

pro mladé od 19 do 35 let

Kdy: 9. – 15. 2. 2026

přednášky, adorace, chvály,
osobní doprovázení každý
den...

Exercicie pro muže

Kdy: 19. – 22. 2. 2026

Postní exercicie

sr. Veronika Barátová

Kdy: 12.– 15. 3. 2026

KOMUNITA

CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuchoměřice,
252 67, tel. 220 199 441,
sekretariat@chemin-neuf.
cz,

Místem konání akcí, pokud
není uvedeno jinak, je
klášter v Tuchoměřicích
u Prahy. Více informací
a registrace na:
www.chemin-neuf.cz

Pro mládež

**Víkendová setkání pro
mladší mládež od 14 do
18 let**

Kdy: 5. – 7. 12. 2025

téma: „Jak se z toho všeho
nezbláznit“

Kdy: 20. – 22. 2. 2026 téma:
„Bůh pro začátečníky“

**Víkendová setkání pro
starší mládež od 18 do
30 let**

Kdy: 5. – 7. 12. 2025 téma:
„Jak odevzdávat věci Bohu“

Kdy: 30. 12. 2025 –
1.1.2026 – společná oslava
konce roku: „REAL PARTY“

Kdy 6. – 8. 2. 2026

téma: „Mužská a ženská
spiritualita“

**Velikonoce 2026
pro mládež 14 – 30 let
společně s Komunitou
Chemin**

Neuf

Kdy: 2. – 5. 4. 2026
v Tuchoměřicích

Duchovní cvičení

**Duchovní cvičení v tichu
podle sv. Ignáce**

Kdy: 1. – 8. 3. 2026

v Tuchoměřicích

Kdy: 14. – 19. 3. 2026 DC
on-line

**Duchovní cvičení Siloe
zaměřená na uzdravení
vzpomínek**
Kdy: 4. – 8. 5. 2026
v klášteře v Tuchoměřicích

Pro manžele

1–2–3 KÁNA
Setkání pro obnovení
vztahu ve vašem páru ve
třech vzájemně se
doplňujících víkendech

Kdy: 11. – 12. 4. 2026

Kdy: 1. – 3. 5. 2026

Kdy: 30. – 31. 5. 2026

Charismatické modlitební setkání

Tuchoměřice, klášter
každé úterý v 19:45 hodin

Náchod, kostel sv. Michala
(u Gymnázia) každý druhý
čtvrtek v 19 hodin

Pustá Polom, komunitní
centrum ve čtvrtek v 19
hodin

Komunita EMMANUEL
Římskokatolický farní úřad
u sv. Tomáše, Lidická 24,
602 00 Brno
www.emmanuel.cz,
e-mail: mladi@emmanuel.cz

„Chodíme spolu a co dál?“
Kdy: 24.–25.1.2026 nebo
28.–29.3.2026
Kde: Lidická 24, Brno.
Víkend pro páry uvažující
o uzavření manželství.
Praktické impulzy
a svědectví manželských
párů, manželský slib
v praxi, společná modlitba,
mše sv. a možnost adorace,
více: www.emmanuel.cz/
snoubenci

ADRESA REDAKCE:
Charismatická obnova, z.s.
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY CHO
www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází
jen díky příspěvkům čtenářů. **Náklady**
na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu
i distribuci činí cca 150 Kč. **Platbu** lze
provést převodem na účet 450718001/
5500, var. symbol 101, nebo u stolku
Effathy na Konferenci 2026 v Brně.

KOORDINÁTOR KCHO v ČR
Pavla Mašek
Národní 8, 110 00 Praha 1
E-mail: koordinator@cho.cz

Milovaný...
rozněcej oheň Božího daru ...
ducha síly, lásky a rozvahy.
Nestyd' se vydávat svědectví
o našem Pánu.

2 Tim 1,6-8

Nestyd' se

OBLASTNÍ SETKÁNÍ

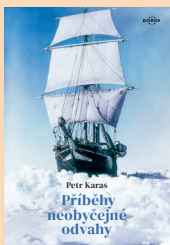
CHO

28.2.2026

**VE VAŠICH
DIECÉZÍCH**

SETKÁNÍ A SDÍLENÍ
MODLITBA A CHVÁLY
DARY A CHARISMATA
POVZBUZENÍ, SVĚDECTVÍ
FORMACE, PŘEDNÁŠKY
WORKSHOPY, SKUPINKY

CHO.CZ

Petr Karas,
Příběhy neobyčejné odvahy

Otec Petr s námi sdílí několik příběhů lidí (nejen křesťanů), kteří osvědčili odvahu v mimořádně náročných podmínkách.

Doron, 148 s., 299 Kč

Eamon Tobin
Kroky k usmíření.
Odpuštění sobě, druhým,
Bohu i církvi

Velice praktická a čtivá příručka k náročné disciplíně odpouštění. Sepsal ji redemptorista a exercitátor z USA (nyní už z nebe).

Paulínky, 112 s., 249 Kč

Patrick Reis
Svatí charismatici.
Jak sloužit v moci Boží

Patrick Reis s námi sdílí mocná svědectví z prostředí své evangelizační školy Encounter Ministries, ale i podobné zkušenosti ze životů svatých, kteří skutečně spoléhali na Boha a používali charismata.

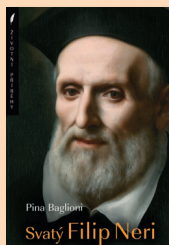
Doron, 160 s., 319 Kč

David Novák
Jak rozvracet církev
Rady zkušeného ďábla pro 21. století

Pokud jste letos nebyli na Konferenci Charis, nepřehlédněte bestseller letošního hosta: kniha je nejen vtipná, ale i dost oslovující.

Paulínky, 208 s., 269 Kč

Pina Baglioni
Svatý Filip Neri

Známý evangelizátor Říma z doby bouřlivého 16. století je vskutku nadčasový. Svým charismatem a radostným duchem oslovuje dodnes.

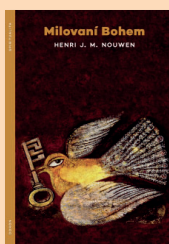
Paulínky, 144 s., 249 Kč

Marc Joulin
Život faráře z Arsu
Jan Maria Vianney

Dnes už slavnému patronu zpovědníků se ani nesnilo, jak úžasné dílo s ním Bůh vykoná, a to uprostřed církve rozvrácené francouzskou revolucí.

Doron, 184 s., 369 Kč

Henri M. Nouwen
Milovaní Bohem

Útlé, ale velice výživné dílko o podstatě křesťanského života. Původně napsané pro hledající, ale dodnes promlouvá k srdcím křesťanů po celém světě.

Doron, 108 s., 239 Kč

Františka Loubat
Příběh Mary's Meals
v komiksu

Komiksová verze Magnusovy knihy Bouda, která krmí miliony dětí – pro Boží děti od 9 do 99 let, kteří Mary's Meals fandí, ale Boudu „neučtou“.

Doron, 128 s., 299 Kč

